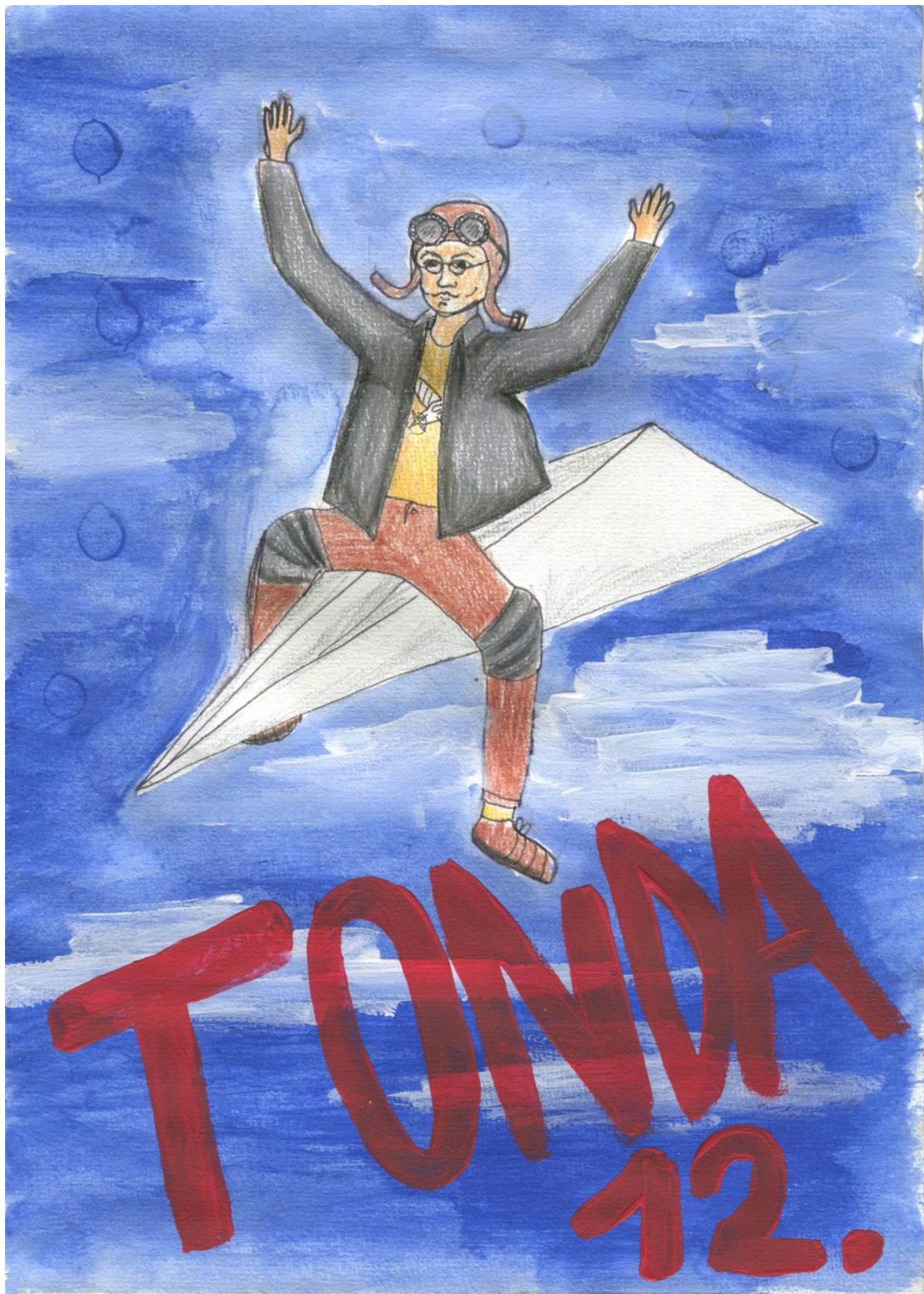

Obsah tohoto čísla:

	strana:
Úvodník	1
Zprávy ze školy	2 – 4
Doporučujeme knihy	5
Naše téma: Vzduch	6 – 7
Povídky	8 – 13
Výtvarná soutěž	14 – 15
Hry	16 – 17
Básničky	18
Divoký nápad	19
Luštění	20 – 24
Výlety	25
Recepty	26
Stránky v angličtině, němčině a španělštině	27 – 30
Vtipy	31

Redakce časopisu:

Ema Banghová (Emča), Jáchym Brabec (Ja), Alexander Buchtela (AB), Anežka Hartlová (Any),
Natálie Hrdličková (Naty), Matěj Kliment (Mr.M), Adéla Koňářiková (Áďa), Marek Gregor (MGR),
Jana Máčová (Jája), Zoi Moisdou (Zoi), Sofie Narwa (Sofi), Kristýna Siegllová (Kiki), Dominika Šnejdarová
(Domča), Bohumil Trnka (BhT), Sofie Vrbská (Sofča)

Obálku nakreslila Kateřina Kožuriková.

Milí čtenáři, školní rok je sice u konce, ale i teď vám přinášíme nové číslo časopisu Tonda, tentokrát na téma vzduch. I v tomto čísle se můžete těšit na novou várku vtipů, příběhů, krásných obrázků i poutavých a zajímavých článků. Doufáme, že se vám i toto číslo bude líbit.

Jménem redakce školního časopisu Tonda

Jana Máčová

PŘIPRAVIL JSEM PRO VÁS PAPIROVÝ MODEL VZDUCHOLODĚ.

BhT

Mr.M

Noc s Andersenem

Bojovka:

Bylo super dělat bojovku pro první, druhé a třetí třídy. Užil jsem si to, protože jsem byl na stanovišti s kamarády a zároveň jsem mohl běhat na chvíli někam jinam a strašit děti. Měli jsme téma Pohádková cesta. Tohle téma jsme měli kvůli prvňáčkům, abychom je moc nepostrašili.

Benjamin

Na bojovce to bylo fajn. Bylo hodně stanovišť a já byla v nejstrašidelnější části. Většinou všichni naše úkoly zvládli. Bavilo mě, jak jsme děti strašili. Hučeli jsme tam a dělaly různé divné zvuky.

Maruška

Já jsem dělala zakletou princeznu v obraze. Kolem mě byli tři rytíři. Ti mi přiváděli děti a já jsem jim vysvětlila, co mají u tohoto stanoviště dělat. U prvňáků mě to bavilo nejvíc. U druháků to už nebyla taková zábava. A u třetáků to už nebyla vůbec zábava! Oni totiž dělali, že se nebojí, a proto křičeli a mluvili nahlas. Ale to nebylo třeba, naše třída totiž dělala zvuků dost. Za pár dnů od bojovky nám 1.D přinesla obrázky jako poděkování.

Agi

Noc s Andersenem je velmi zábavná. Páté třídy dělají bojovku pro mladší děti. Tentokrát to byla bojovka, kde byly různé postavy z Andersenových pohádek. Například cínový voják, sněhové královny, slavník, císařovy nové šaty, princezna na hrášku atd. Bojovku jsme dělali my a bylo to dobrodružné a zábavné. Přesto to ale bylo trochu strašidelné. Když děti zlobily, sněhové královny je označily a potom si to u mořského krále vyřídily. Děti chodily po svíčkách a myslím si, že byly odvážné. Já jsem hrál cínového vojáčka a bavilo mě to. Potom jsme šli úplně nahoru, kde je třída 1. A, a spali jsme vedle ní na tom velkém prostoru. Byl jsem u okna a koukal jsem se společně s kamarády na hvězdy. Moc jsem si noc s Andersenem užil a myslím si, že ostatní taky.

Bert 5.A

Plavecká škola v přírodě 2019

Ztroskotali jsme na OPUŠTĚNÉM OSTROVĚ. Postavili jsme něco, čeho by si kolem plující loď všimla. Získávali jsme vodu pro přežití. Prozkoumávali jsme okolí, zakreslovali mapu. Luštili jsme šifry, stali jsme se farmáři. Na noční bojovce nás napadli piráti a museli jsme se evakuovat. Na večerních hrách jsme hráli kostky a loď. Tím jsme získávali další potřebné suroviny pro přežití. Stavěli jsme vory a učili se plavat. Šli jsme na výlet a měli diskotéku. V pátek ráno jsme měli poslední plavání a dostali jsme diplomy.

Nakonec jsme spojili síly, dostali jsme lístek na loď TONDANIC a spokojeně odpluli domů.

Áda, Iggy, Petr 4.A

Dne 5. 5. jsme přijeli do hotelu Srní. Rozdělili jsme si pokoje, vybalili jsme si a potom jsme šli na oběd. Pak do bazénu. Plavali jsme prsa, znak a splývání.

Šli jsme na vlky a dozvěděli jsme se třeba, že vlci nevyjou na měsíc, ale že volají o pomoc. Líbilo se mi, jak vlci, které tam neměli zavřené, chodili na návštěvu k těm, co tam žili. Běhali jsme orientační běh. Na diskotéku jsme se všichni těšili. Dýdžej byla Romana. Všichni si to moc užili.

Róza 3.C

Moje škola v přírodě

Byla jsem na pokoji s mou kamarádkou Hankou a bylo to tam fajn. Slaňovali jsme a psali jsme pro ducha přání a někdo brečel.

Kája 1.A

Bylo to super. Hráli jsme hru, která se jmenovala Dračí doupě.

Hanka 1.A

Adam 1.A

Hanka 1.A

Na Lučance v Jizerských horách

Na škole v přírodě se nám líbilo, když jsme stavěli baráčky z mechu, klacíků a listů pro bytosti ze země Fantázie. Líbilo se nám, když jsme byli na farmě a byli tam kozy, ovce, krávy, včely, koně a kočky a byla tam i holčička. Potom se nám ještě líbilo, když jsme potkali dětskou královnu a když jsme jí dali jméno.

Veronika a David, 2.C

Bylo to tam moc fajn, protože tam byla veliká zábava. Ráno jsme měli švédský stůl a byly samé dobroty. Ve své posteli jsem se vyspala krásně, protože byla měkká. Po obědě jsme si mohli kupovat. Já jsem si koupila červené lízátko a potom jsem měla červený jazyk a Tobík se mě bál.

Amálka, 2.C

Adéla 2.C

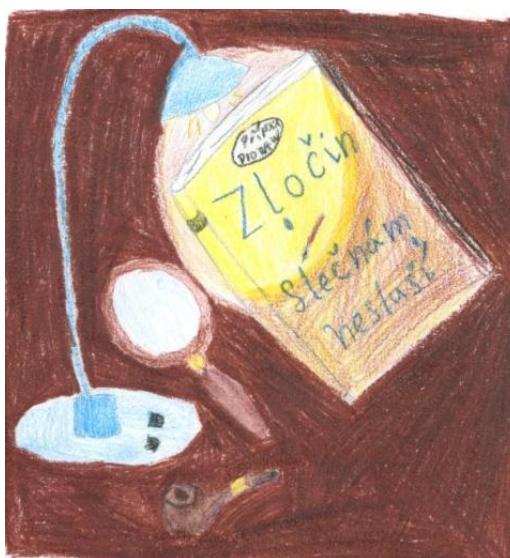
MLUVÍCÍ BALÍK – autor Gerald Durrell

Tato knížka je jen pro dobré čtenáře, protože je velmi silná. Penelopka odletěla na prázdniny do Athén za svým bratrancem Šimonem. Když šli na pláž, tak Šimon si lehl a Penelopka se šla podívat ke břehu. Uviděla tam něco a šla se podívat blíž. Když tam došla, zjistila, že je to balík, který mluví. Podle toho je název knihy i této první kapitoly. Penelopka to šla říct bratranci a ten jí to nechtěl věřit, dokud mu to neukázala. Děti balík rozbálí a zjistí, že do balíku byl zabalen mluvící papoušek. Ten děti zavede do svého domova, země *Mytologie*, kde děti pomohou jejímu vládci, starému a trochu zapomětlivému čaroději H. H. zvítězit nad krutými bazilišky, kteří Mytologii obsadili a terorizují ostatní rasy a bytosti, jež zde žijí. K porážce bazilišků nakonec přispějí hlavně ropušáci, kteří sloužili baziliškům jako otroci, a dále zbabělé lasičky, jež se však po požití routy stanou bojovnými. V knize vystupuje mnoho bájných tvorů, jako jsou jednorožci, gryfové, fénixové, draci, vlkodlaci nebo bazilišci.

Ja

Zločin slečnám nesluší

Detektivní kniha od spisovatelky Robin Stevens. Je to kniha spíše pro starší. Asi tak pro holky od čtvrté třídy, které mají rády detektivky. Hlavní postavy jsou dvě dívky, Daisy Wellsová a Hazel Wongová, které studují na dívčí internátní škole. Na jejich škole se nikdy nic moc nedělo, a tak založily supertajný detektivní klub. Bylo by super řešit velké záhady! Jenže ono se dále nic neděje – pokud nepočítáme zmizelou kravatu jejich kamarádky Lavinie. Když se jednou Hazel vydá do tělocvičny, protože zapomněla svůj svetr, najde paní učitelku Bellovou, jak leží nehybně na podlaze a po chvíli zjistí, že je mrtvá. Když se rozběhne pro pomoc a po chvíli se vrátí, už tam není. Daisy i Hazel ví, že něco není v pořádku. Obě dívky hledají důkazy, aby mohly odhalit pravého vraha. Chvíli si myslí, že už ví, kdo to udělal, ale potom se ukáže, že to nebyla pravda a ještě k tomu to nebyla jen jedna vražda, ale že to byly vraždy tři! Dívky se snaží najít všechny důkazy a vyloučit podezřelé, které mají na seznamu, aby zjistily, kdo to udělal. Knížka je moc hezky napsaná. Nemá sice žádné obrázky, ale zato se dá dobře představit děj. Dobře se čte a pamatujete si, co jste právě četli.

Any

Znečištění vzduchu

Zemská atmosféra

Zemská atmosféra je plynný obal, který se skládá zejména z dusíku (78%), dále kyslíku (21%) a zbylé 1% je tvořeno stopovým (malým) množstvím dalších plynů. Atmosféra je pro život nezbytná, udržuje sluneční teplo na Zemi, obsahuje plyn ozón, který nás chrání před nebezpečným UV zářením a chrání před dalšími kosmickými a slunečními zářeními. Také snižuje teplotní rozdíly mezi dnem a nocí, abychom neumrzli.

Skleníkový efekt a globální oteplování

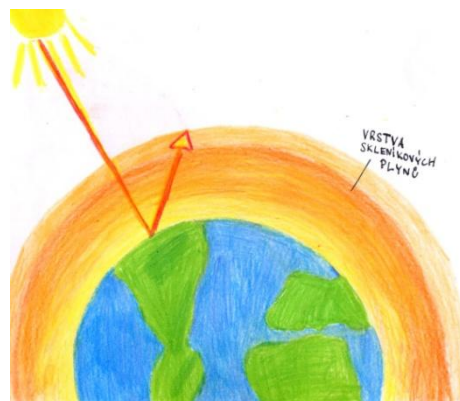
Oxid uhličitý je hlavní příčinou takzvaného skleníkového efektu (viz obrázek). Továrny, auta, elektrárny a průmysl produkují velké množství tohoto plynu. Příčinou globálního oteplování je skleníkový efekt. Proč se mu ale tak říká? To proto, že když sluneční paprsky dopadnou na Zem, pomalu se teplo vrací zpět. Celou planetu ale obklopují skleníkové plyny jako **oxid uhličitý**, **metan** a **oxid dusný**, které nedovolují, aby se paprsky dostaly zpět do vesmíru, a tak v atmosféře zůstávají. A tohle vědcům připomnělo skleník, který také drží teplo. V našem případě je to samozřejmě špatně, dokonce velký celosvětový problém, který je potřeba okamžitě řešit. Tyto změny teplot narušují přírodu po celém světě. Na místech, kde prší málo, začne pršet hodně a naopak, a tak dále. Různé organizace tlačí na vládu. My, děti a mládež, které to v budoucnu ovlivní nejvíce, bychom měli třeba raději chodit pěšky, jezdit na kole, jezdit městskou **hromadnou dopravou**, tedy ideálně tramvajemi, vlaky, nebo také autobusy. Velmi užitečná je **obnovitelná energie**, která je na rozdíl od neobnovitelných zdrojů energie šetrná k naší planetě. Nejtypičtější jsou větrné, vodní a sluneční **elektrárny**. Další způsob, který je šetrný jak k Zemi, tak k peněžence, je jednoduché, ale efektivní **šetření elektřiny**. Používejte úsporné žárovky, zhasínejte světlo, před prázdninami a delšími výlety vypojte spotřebiče ze zásuvky a pokud možno nepoužívejte sušičku, místo toho nechte mokré oblečení uschnout na vzduchu.

Můžou za to i krávy?

Díky rostoucímu světovému obyvatelstvu je zájem o hovězí maso a mléčné výrobky velmi vysoký. Krávy mají zvláštní způsob trávení a **říháním** a **vylučováním plynů** produkují metan. Přestože je ve vzduchu více oxidu uhličitého, i metan může vést k **silnějšímu skleníkovému efektu**.

Školáci zasahují

Greta Thunberg je šestnáctiletá **klimatická aktivistka** ze Švédska. Proslavila se svou stávkou před švédským parlamentem se sloganem Skolstrejk för klimatet, v překladu **Školní stávka pro klima**. Po celém světě ji následovaly **statisíce studentů**. Její hlavní myšlenkou je to, že vláda se o globální oteplování dostatečně nezajímá. Tomuto problému se začala věnovat již v **devíti letech** a teď je skoro na vědecké úrovni. Greta je veganka a odmítá létat letadlem přesto, že tak přišla o prestižní ocenění. Byla jí udělena čtyři ocenění a norskými zákonodárci byla nominovaná na **Nobelovu cenu míru**.

Kiki

Historie létání

Člověk odjakživa snil o tom, že se vznese do vzduchu jako pták. Poprvé se tato touha doložitelně objevila v Mezopotámii. V Eposu o Etanovi, kde krále vynese do oblak orel, aby mu pomohl s nalezením léčivé byliny. Také v Řecku se létání objevilo ve známé báji o Daidalovi a jeho synu Ikarovi, který letěl moc blízko slunci.

První pokusy o létání se objevily v Číně v podobě draků. Jedna pověst praví, že čínský generál se na papírovém draku vznese a tím, že zpíval písně o domovu, v armádě narušil morálku. V Číně se také objevily jednoduché druhy vrtulníků, hlavně jako hračky pro děti.

Za duchovního otce letectví je považován Leonardo da Vinci, který po dobu svého života navrhl několik set návrhů na létací stroje. Mezi nejznámější patří například šroubovitý vrtulník nebo padák.

Leonardovo tvoření lze rozdělit na dvě fáze. V první fázi svých návrhů byl Leonardo přesvědčen, že na létání stačí lidská síla. Poté přichází druhé období, kdy da Vinci přiznal, že k překonání gravitace je potřeba více než lidská síla. Toto období však bylo velice krátce před Leonardovým úmrtím.

První úspěšný pokus přineslo až 18. století, kdy bratři Montgolfierové udělali první vzducholod' poháněnou teplým vzduchem. Přišli na to prý tak, že pozorovali papírové sáčky, které vynášely teplé poryvy větru výše. Jejich balon se vznese do výšky deset metrů a letěl dva kilometry.

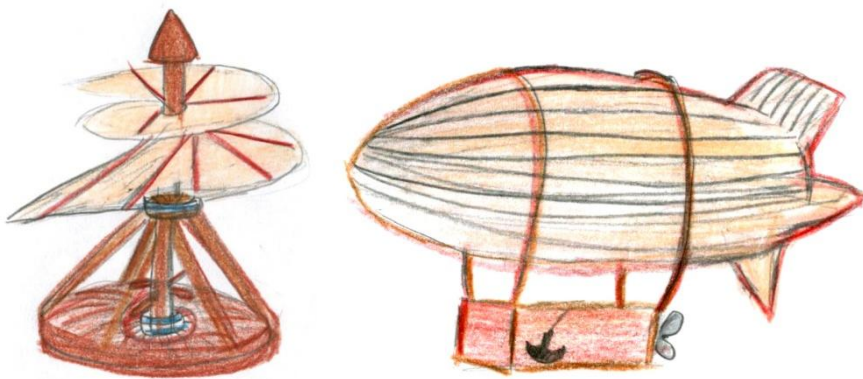
O největší rozvoj vzducholodí se postaral hrabě von Zeppelin, po kterém je i největší vzducholod' Zeppelin pojmenovaná.

Prvním kluzákem se proletěl už v 11. století mnich Elimer. Dosáhl výšky 100 metrů a letěl 200 metrů.

Průkopníky letadel, jak je známe dnes, byli na konci 19. století bratři Wrightové. Roku 1903 se poprvé vznese motorovým letadlem.

Letadla se pak dále rozvíjela z dvojplošníků, které byly hojně využívány v první světové válce, přes dopravní letadla, kterými létáme na dovolenou, stíhačky a vojenská bojová letadla až po letadla rychlejší než zvuk.

Schopnost létat lidé sice nemají, to jim však nezabránilo přemoci gravitaci a ovládnout nejen zemský povrch, ale i vzdušný prostor.

Jája

O letadélku, které nemělo motor

Než se letadla vůbec poprvé odlepí od země, musí chodit do školy Letounů a Poletuch, kde se v prvním ročníku učí vše o teorii létání, anatomii letadla i jeho jednotlivých částí a také předpovědět počasí, protože pro létání je počasí velice důležité. V předmětu jménem historie létání je zas pan Rudý Baron učil o významných bitvách a letadlech, která je pomohla vyhrát.

Do této školy chodil i Mráček. Bylo to celkem obyčejné letadlo typu Blaník. V hodinách prvního ročníku vyloženě vynikal, ovšem v druhém ročníku se učila i letecká praxe. Mráček sice byl Blaník, ale měl neobyčejně lehkou konstrukci a plochá a široká křídla. Jedno však neměl, Mráček byl vyroben bez motoru, což ho odsuzovalo k strávení života na zemi. I přes to Mráček chodil na letiště se svými spolužáky, kde pomáhal, jak to jen šlo. Nosil závačná lana, maloval přistávací čáry a to vše proto, aby mohl strávit nějaký čas na letišti.

Jednou se Mráček vracel se svým kamarádem Čmelákem domů do hangárů a Čmelák si stěžoval. „Dneska nám udělovali praxe a mně dali práškaře. Kdo by chtěl být práškařem, celý týden budu zas cítit jako vitamochka,“ stěžoval si Čmelák. „Já bych práškaře bral. Bral bych i ty letadla, co za sebou tahají reklamy.“

Vtom se Čmelák zarazil, na něco si vzpomněl. „Víš ty co, přijď ve tři hodiny na školní letiště. Myslím, že se ti to bude líbit,“ vybídl Mráčka. „Dobře, ale jestli se zase s Albatrosem chystáte na mě vylít vitamochku, asi se ti něco stane s vrtulí,“ dodal Mráček s úsměvem.

„Ahoj mami.“ „Ahoj Mráčku, jak bylo ve škole?“ ptala se mamka Andula, když přijel domů. „Pro mě dobrý, ale ostatní dnes dostali zaměření. Třeba Čmelák dostal práškaře a je teď z toho nešťastný.“ „Kam to zas letíš? Teď jsi přišel.“ „Jedu na letiště za kamarádem, s něčím tam chce pomoci. Tak pa, maminko.“ „Nazdar,“ vydechla Andula a vrhla za Mráčkem mrazivý pohled.

„Hele, řekneš mi, co tu budeme dělat?“ „Vydrž. Tohle si pevně uvaž,“ instruoval ho Čmelák. „Dobře, chceš vědět, co tu děláme?“ „Jasně že ano.“ „Tak se kamaráde podrž, protože ty dneska poletíš.“ „Cože? Jak to chceš udělat?“ Čmelák ukázal na tažné lano, které si Mráček před chvílí uvázal kolem sebe. Mráčkovi se sevřel přívod oleje. On že poletí? Nevěděl, jestli má víc strach, radost nebo všechno dohromady.

Mráček zavřel oči ještě před tím, než Čmelákův motor nastartoval. Postupně cítil, jak zrychlují a zrychlují. Až když necítil zemi pod podvozkem, své oči otevřel. „To je krása, opravdu létám,“ honilo se Mráčkovi kokpitem. Cítil se jako opravdové letadlo, poprvé ve svém životě dělal to, co ostatní už od školy.

Zrovna si Mráček vychutnával pohled na jejich hangár seshora, když zafoukal větší poryv větru a Čmelák trochu zvedl rychlost. Najednou provaz, který už předtím nebyl synonymem pevnosti, se napnul víc, než asi bylo v jeho silách a přetrhl se. Mráček se nemohl přestat otáčet. Házelo to s ním ze strany na stranu a zoufalý Čmelák nemohl dělat nic jiného, než přistát na zemi a přihlížet tomu, jak si s Mráčkem hraje vítr. Vtom si Mráček vzpomněl na slova pana Rudého Barona, který říkal, ať je situace jakákoli, vždy si musíš zachovat chladný kokpit. Mráček najednou zabral, stabilizoval se a vítr už si s ním nehrál. Vypadalo to spíš, že on si hraje s větrem. Jemně se vznášel po proudech větru. Čmelák dole koukal, div mu neupadla vrtule. Poté, co se Mráček ladně snesl zpět na pevnou zem, Čmelákovi spadl ze srdce kámen velikosti Hindenburgu. To celé sledovala paní učitelka Alka, která zrovna vybírala čísla na letecký den. A toto se stalo hlavním bodem programu.

Poté se jejich číslo stalo světovou senzací a začali se cíleně vyrábět letadélka bez motoru. Právě taková jako byl mráček. Jeden typ větroňů pojmenovali po Mráčkovi Blaník.

A tak jednou někdo dokázal, že to, že něco nemáte, neznamená, že nemůžete dělat to, co chcete.

PRADÁVNÍ LETCI

Na vlnách se zableskly první ranní sluneční paprsky. Ve vodě plavala spousta neklidných ryb, které se bály toho, co přijde. Začaly se seskupovat do houfů. Najednou nad vodou proletělo něco velkého. Byl to tvor s několikametrovým rozpětím křídel. Vylétl lovit ryby, prozatím tento zkušený lovec nic neulovil. Tento pravěký letec se nazývá pteranodon. Pteranodoni se hlavně živili rybami, ale když našli nějaký kousek masa, tak si na něm také pochutnali. Náš pteranodon prolétával nad hladinou vody a vyhlížel něco k snědku. Zahlédl hejno ryb u hladiny. Lehce přilétl a snesl se těsně nad hladinu. Spodní část zobáku ponořil do vody a nabral do něj jednu šedomodrou rybkou. Pak se vznesl výše do oblak a rybu rychlým pohybem hlavy zhltl. Ale jedna ryba pro tak velkého lovce není skoro nic. Proto musel ještě nějaké ulovit. Po několika minutách byl syt a poslední rybu si nesl v zobáku ke svému hnízdu na později. Ale naneštěstí si ho všimla tapejara a rozhodla se mu rybu ukrást. Prozatím si jí nevšiml. Tapejara nevyčkávala a přilétla k němu. Na poslední chvíli si jí všiml, ale bylo pozdě. Ze zobáku mu rybu vytrhla a letěla směrem k útesům. Pteranodon si kořist nenechal ukrást, neváhal a rychle se rozletěl směrem k zlodějce. Tapejara začala rychle kličkovat mezi útesy. Pteranodon věděl, co dělá a vzlétl nad útesy a pozoroval ji. Nepozorně letěla výše do vzduchu a on bleskurychle přiletěl a zlodějce rybu sebral a zhltl ji. Vykulená tapejara viděla, jak v jeho tlamě mizí svačina. A náš lovec spokojeně prolétl nad hlavami křiklavých ramphorhynchů. Tímto si zkrátil cestu k hnízdu. Potom, co přiletěl do hnízda, tak si pořádně odpočinul.

Pteranodon žil v období křídly na území dnešní Ameriky. Patřil mezi ptakojestěry. Měl rozpětí křídel přes 7 metrů, živil se rybami, někdy mršinami. Stával se zřídka kořistí jiných velkých dravců. Samice měly za hlavou malý kostnatý výrůstek a samci větší.

Mr.M

Letící cvrček

Jednoho větrného dne měl cvrček hlad a rozhodl se dát si svačinu. Vyskočil na nejbližší stéblo trávy a hltal vrchol stébla. Najednou zafoukal silný vítr, který celé stéblo i s cvrčkem ulomil. Cvrček si ze začátku ničeho nevšímal, ale pak zjistil, že letí vzduchem. Lekl se a vši silou se přitiskl ke stéblu, aby nespadl na zem. Vítr je odnesl vzhůru do oblak, kde cvrček pozoroval, jak pod ním plyne krajina. Viděl srnky, jak se pod ním pasou, skákající veverky v korunách stromů, potoky, které plynou do údolí a lišku vedoucí svá mláďata do nory. V tom vítr slábl a on i se stéblem trávy klesal. Vítr úplně přestal vát, cvrček šusem padal dolů. Těsně minul korunu stromu a přistál na okvětním lístku slunečnice a z něj seskočil na zem. O tomto zážitku se mu zdálo i v noci. Od té doby si cvrček dával pozor na vítr.

Mr.M

O MRAČNÉ VÍLE

Ahoj, já jsem víla Modřenka a je mi patnáct let. Mám mámu, tátu a hrozně otravnou sestru. Jmenuje se Květule a na každé narozeniny jí musíme říkat Květulilinko. A to je právě zítra. Celou noc jsem vymýšlela plán, jak uletím. A tak jsem ráno uletěla oknem ven a řekla jsem si, že se podívám do světa lidí. Když jsem tak letěla, uviděla jsem podivnou konstrukci s křídly. Jeden poštovní holub mě upozornil: „Bacha, to je letadlo!“ Rychle jsem letěla k zemi. Najednou jsem uviděla lidské děti. Začaly mě honit, tak jsem letěla pryč. Uletěla jsem jim a ocitla jsem se v obrovském tmavém lese. Rozhlédla jsem se, ale všude to bylo úplně stejné. Pak jsem uslyšela zpěv ptáka, letěla jsem se tam podívat a všimla si sýkorky, jak se zoufale snaží postavit hnízdo, ale nedaří se jí to. Doletěla jsem za ní a vykouzlila jí hnízdo z mraků. Odměnila mě krásným zpěvem. Zeptala jsem se jí, kde je východ z lesa, a ona mi to řekla a doprovodila mě. Jakmile jsem z lesa vyletěla, ocitla se přede mnou obří budova, co vypadala jako moje škola, akorát ve větší velikosti. Zevnitř se ozvalo hlasité zazvonění a vteřinu nato se z budovy vyřítíl dav malých i velkých lidských dětí. Rychle jsem zaletěla do křoví, které bylo hned vedle mě. Až hukot ustal, vyletěla jsem a zamířila do té školy. Když jsem tam vletěla, zarazila jsem se, protože přímo přede mnou stál kluk. Potom jsem se ale zase přestala bát, protože mě kupodivu nehonil. Najednou mi řekl, jestli s ním chci jít domů, a já souhlasila, protože mi připadal milý.

U něj doma mě postavil k oknu a dal mi kousek sušenky s vodou. Řekl, že si pro něco dojde a já si mám zakrýt oči, protože to bude překvapení. Já si tedy oči zakryla a za chvíli jsem ho uslyšela přicházet. Potom jsem ale strašně vykřikla a otevřela oči. Ten kluk mě zavřel do klece a běžel se mnou do školy. Když tam dorazil, přikryl mě ručníkem a odešel. Už jsem si myslela, že jsem v koncích, když vtom jsem uslyšela známý hlas. Patřil Květuli! Nikdy jsem nebyla tak ráda, že ji slyším. Odemkla zámek a pomohla mi ven. Cestou domů mi vysvětlila, že mě našla podle toho, co jí řekla jedna sýkorka. A já jí vyprávěla celý svůj den. Když jsem dorazila domů, dostala jsem pořádného zaracha, ale s Květulí jsem se už nikdy nehádala.

Vyprávění očima sojky

Na borovici ve vzdáleném evropském lese se poprvé ozvalo štěbetání ptáčat. Samička sojky obecné právě vyvedla svá první mláďata. Jedním z těch krásných mláďat jsem byla právě já. Když jsem se proklovala tvrdou skořápkou na svět, byla jsem ohromena. Všude kolem mě se rozprostíraly lesy a zelené louky. Moje maminka Kate najednou řekla tatínkovi Sandymu: „Sandy, podívej na ta krásná ptáčata! Dva samečci a tři samičky. Krásný počet!“ Tatínek řekl: „Podívej na tu malou (myslel mě), je to takové nedochůdce, myslíš, že přežije?“ Byla jsem zmatená. Já a nedochůdce?! Vždyť jsem byla stejně krásná jako mí ostatní sourozenci! Pravda, byla jsem menší než moje sestřičky a bratříčkové, ale na tom přece nesejde. Rodiče přemítali dál: „Doufám, že ano, tak jí dáme nějaké jméno, které bude vystihovat sílu,“ řekla maminka. Tatínek navrhl: „Jednou jsem potkal straku jménem Daisy. Byla silná, bystrá, a uměla dobře lovit, pamatuji, že mi ulovila obzvlášť velkou vážku. Byla vážně dobrá. Tak co Daisy?“ „Dobrá,“ řekla maminka, „bude se tak jmenovat.“ Byla jsem na svoje jméno patřičně pyšná. Moje sestřičky rodiče pojmenovali Magie a Kristy. Moji bratři se jmenují Miky a Sandy. Pár týdnů po narození nás rodiče učili létat. Byla to docela legrace. Pořád jsme padali, ale naštěstí do hnízda. Bohužel už v pár týdnech svého života jsem musela zažít něco hrozného. Jednou při hodině létání se Sandy dostal vysoko a volal na nás: „Podívejte! Už létám!“ Rodiče na něj volali, ať se vrátí, ale on je neposlouchal. Najednou přiletělo káně a ulovilo ho. S hrůzou jsme to sledovali. Po nějakém čase jsme na to všichni skoro zapomněli. Když jsem vyrostla, bylo načase si založit svou vlastní rodinu. Jednou, když jsem letěla lesem, zahlédla jsem krásného sojčího samce. Prozradil mi, že se jmenuje Dan. Okamžitě se mi zalíbil. O pár týdnů později nám v hnízdě pípala ptáčata. Stejná, jako jsem kdysi byla já. Byli to dva samečci a jedna samička. S Danem jsme se dohodli, že ty samečky pojmenuje on a já tu samičku. Samečci se jmenovali Danny a Dick a samičku jsem pojmenovala Diana. Když jsme je s Danem učili létat, vzpomněla jsem si na to, jak i já jsem se takhle učila létat. Dick se pořád předváděl, Danny byl spíše pozadu a Diana to sledovala ze zázemí starší sestry. Ostatně: vyklubala se z vajíčka o pár sekund dříve než oni a brala to opravdu vážně. Když se naučili létat, bylo těžké je ohlídat. Pořád někde poletovali a chtěli něco prozkoumávat. Když mláďata vyrostla, bylo načase, aby opustila naše hnízdo. Rozloučila jsem se s nimi a ona odletěla. Velmi se mi po nich stýskalo. Jednou, když jsem byla na lovu, potkala jsem vaši smečku. Jeden krásnější vlk než druhý, prostě jste mě ohromili. A pak už víte, dovyprávěla sojka svým posluchačům vlkům.

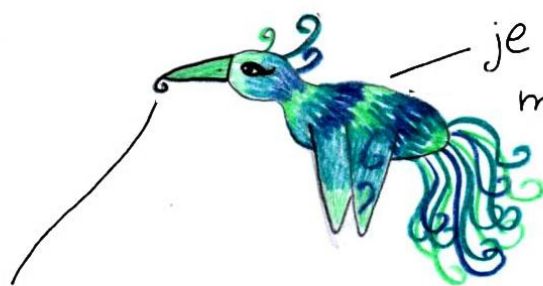
Domča

Nášel se nový druh zvířete

Dne 13.3. objevil známý dobrodruh Kryštof František Rubín nový druh zvířete.

Odborníci nového tvora zařadili mezi ptactvo.

Můžete ho spatřit v naší zoo už od 1. dubna. Kryštof František Rubín požadoval, aby se tvor jmenoval Rubínovec Spirálovitý. Žere: hmyz, ryby a nejradši má létající ryby. Jak loví: ryby loví tak, že přiletí k hladině vody, ryba vyskočí, pták rozvine svůj zobák a rybu na něj napíchne. Takto to dělá i u lovu hmyzu. Délka 23 cm

zobák má na konci zaoblený do spirály, aby mohl nabodnout hmyz a ryby

Výtvarná soutěž

Z minulého časopisu jste vybrali obrázky
na téma *Planeta snů*.

1.místo za svůj obrázek získal Matěj Kliment z 5.A.

2.místo získala Kristýna Ševčíková z 2.C.

3.místo získala Anna Spěváková z 1.A.

Zvláštní ocenění za příběhy získaly Ester Dolejšová z 4.B a Kristýna Brůnová z 2.C.

Hlasování pro obrázky na téma *Zázračná voda*:

Dejte svůj hlas obrázku, který se vám nejvíc líbí. Lístek se svým jménem, třídou a číslem obrázku, který jste zvolili, hodte do schránky časopisu.

1

2

3

4

5

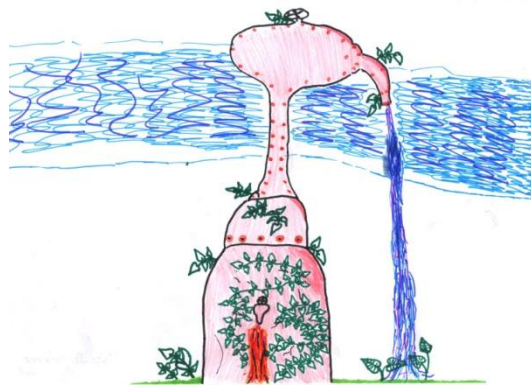
6

7

8

9

10

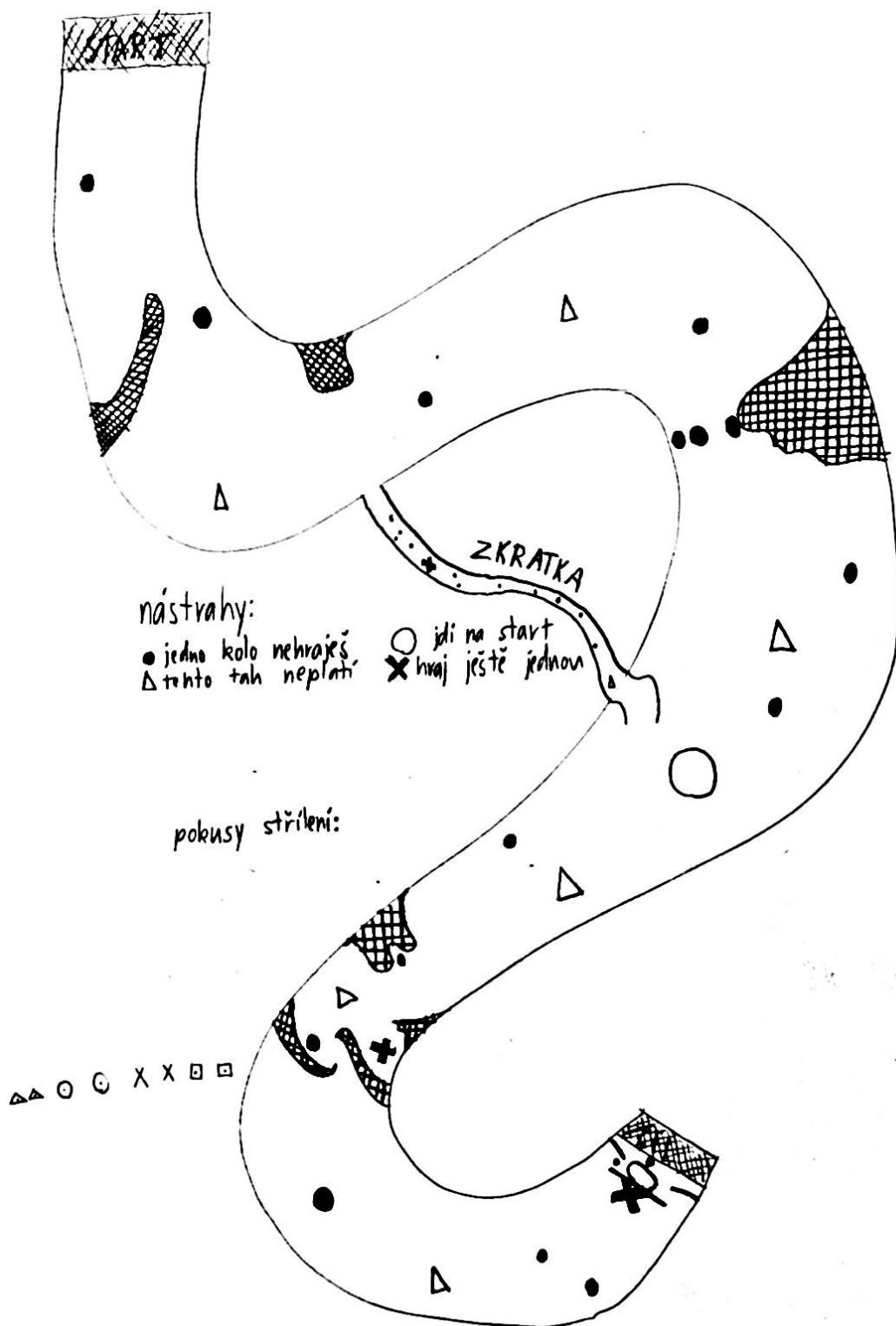

11

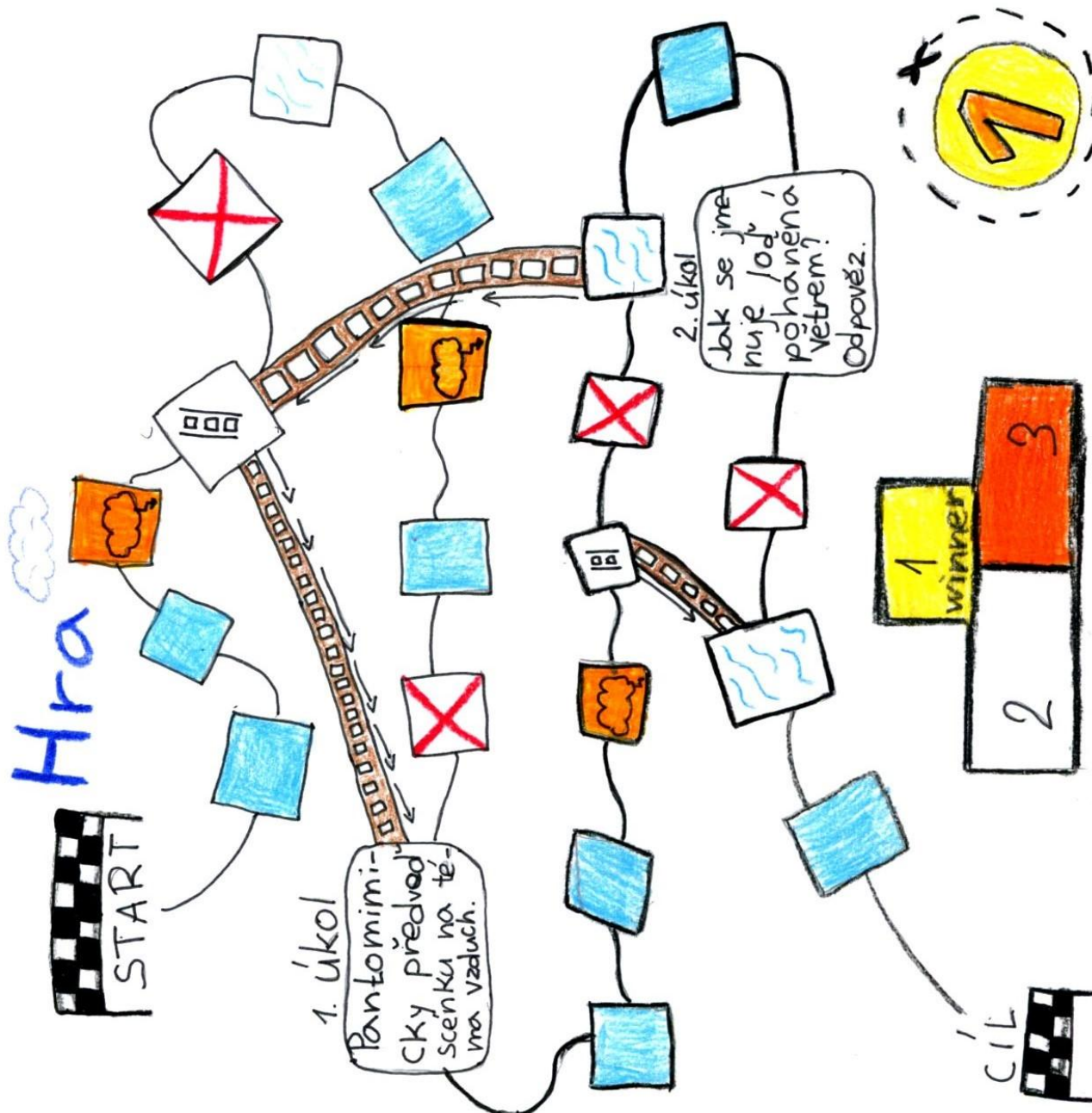
Závody tužek

Úvod: Připrav si ostře ořezanou tužku. Hra je pro 2-4 hráče.

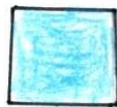
Návod: Vyberte si tvary, jaké kdo bude mít. První hráč „vystřelí“ tak, že položí prst na tužku seshora a zatlačí na ni. Tužka vyletí a zanechá po sobě čáru. Tam, kde čára skončí, tam si hráč označí svým tvarem. Pokud čára narazí do mantinelu, začne se od toho místa. Pokud čára projede nějakou nástrahou, počítá se to. Vyhrává ten, kdo první dojde do cíle.

Hra

Legenda

Když slápněš
na toto políčko
nic se neděje.

Jdi dvě políčka
do zadu.

Stojíš jedno kolo

Báseňka

Bílý mráček smutně leží

na tom krásném modrém nebi.

Taky by chtěl poznat jaro nebo léto na zemi.

Chtěl by zkusit plavat, skákat a hrát si s dětmi.

Ale nemůže, musí jen trčet
na tom krásném modrém nebi.

Aďa

Počasí

Včera pršelo,

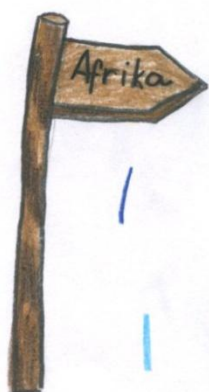
dneska se na nás slunce usmálo.

V Africe každý se velice těší že
prší, ale běloši

ti se netěší z žádného počasí.

Když je léto je nám vedro, když je
zima je nám zima.

A přitom nikdo netuší že
příroda potřebuje počasí.

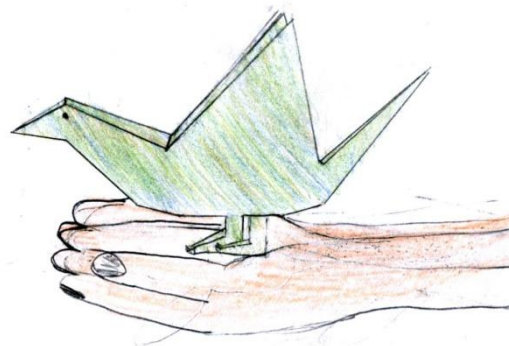

Emča

Divoký nápad

Cesta větrem

Jeden kluk si poskládal z papíru obrovského jestřába. Druhý den se probudil. A zjistil, že ten jestřáb z papíru ho unesl. Zkoušel se z jeho sevření dostat. Po chvíli zjistil, že je to nemožné. Tak se nechal unášet dál. Po chvíli si to dokonce začal i trochu užívat, dokud nepřilétli do hnízda papírových draků. Když tam doletěli, uviděl tam celou svoji rodinu, jak se krčí na jednom z útesů. Jestřáb ho donesl k nim. Kluk se jich ptá, co se stalo. Řekli mu, že je taky unesl papírový jestřáb. Zítra k nim letěl jestřáb a řekl jim, aby jim poskládali další jestřáby.

Šíma 5.A

O děvčátku, co si přálo umět létat

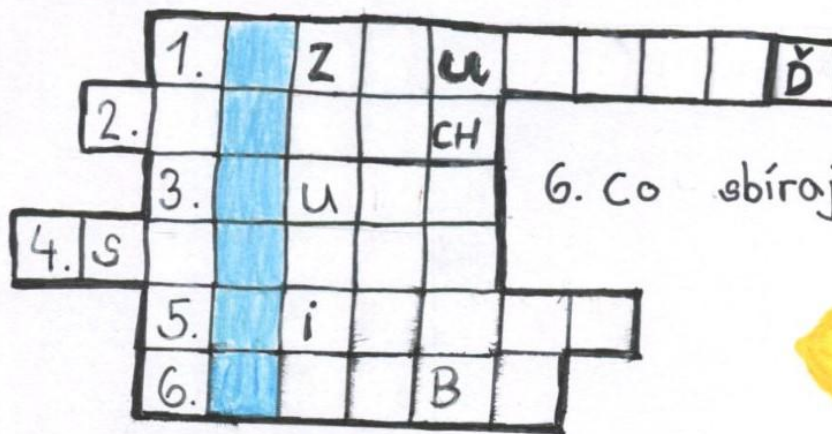
Byla jednou jedna rodina, která byla opravdu bohatá. Vlastnila velkou prosklenou vilu s ještě větší zahradou. Byla to tříčlenná rodina. Tatínek, maminka a osmiletá holčička Iva. Iva chodila do soukromé školy. Chodila také na drahé kroužky. Pravidelně docházela na lekce baletu, chodila také na výtvarku, na klavír a na flétnu. Neměla moc kamarádů, jelikož byla rozmazlená a pořád se vytahovala, co všechno má. Rodiče ji rozmazlovali asi právě proto, že Iva byla jedináček. Sice je hezké, že ji měli tak moc rádi, ale Iva se v podstatě jen kvůli nim chovala opravdu strašně. Měla ve svém pokoji velkém jako obývací pokoj hrozně moc věcí. Měla tam: 33 plyšáků, 21 deskových her, obří postel s nebesy, stůl a houpáčku, nepočítaje dalších asi 50 věcí. V zahradě taky měla část vyhrazenou jen pro sebe. Postavila si tam domeček z toho nejdražšího dřeva. Zkrátka Iva měla to, co si poručila. Ale nebyla šťastná. Vždy když přišla ze školy, hned šla na nějaký kroužek. Všichni si mysleli, jak je skvělé, být tak bohatá a mít tolik věcí, ale skvělé to opravdu nebylo. Holčička nejednou přemýšlela nad tím, že by bylo lepší, kdyby nebyli tak bohatí. A měla jen jedno opravdové přání, protože jak už jsem řekla, všechno hned měla. To přání znělo takhle: „Přeji si umět létat,

abych odlétla daleko, předaleko od toho všeho bohatství.“ A šeptala si ho každý večer před usnutím. A představte si, že ji jednoho květnového večera někdo vyslyšel. Nebyl to člověk ani zvíře. Byl to, byl to zkrátka vítr. A tak si řekl, že udělá této holčičce radost. Hned další noc o půlnoci vniknul k ní do pokoje. Odnesl ji na svých křídlech až do dalekého Norska. Když se holčička probudila, vítr jí vše řekl. A tak ji učil, jak přežít v přírodě a hlavně jak létat. A po roce, zase o půlnoci ji přenesl k nim domů. Iva rodičům řekla, že už na žádné kroužky chodit nechce. A bylo to, jako by začala žít nový život. A čas od času s větrem zaletěli na procházku.

Domča

LÉTAJÍCÍ KŘÍŽOVKA

6. Co sbírají houbaři.

5.

4.

2. Téma tohoto časopisu.

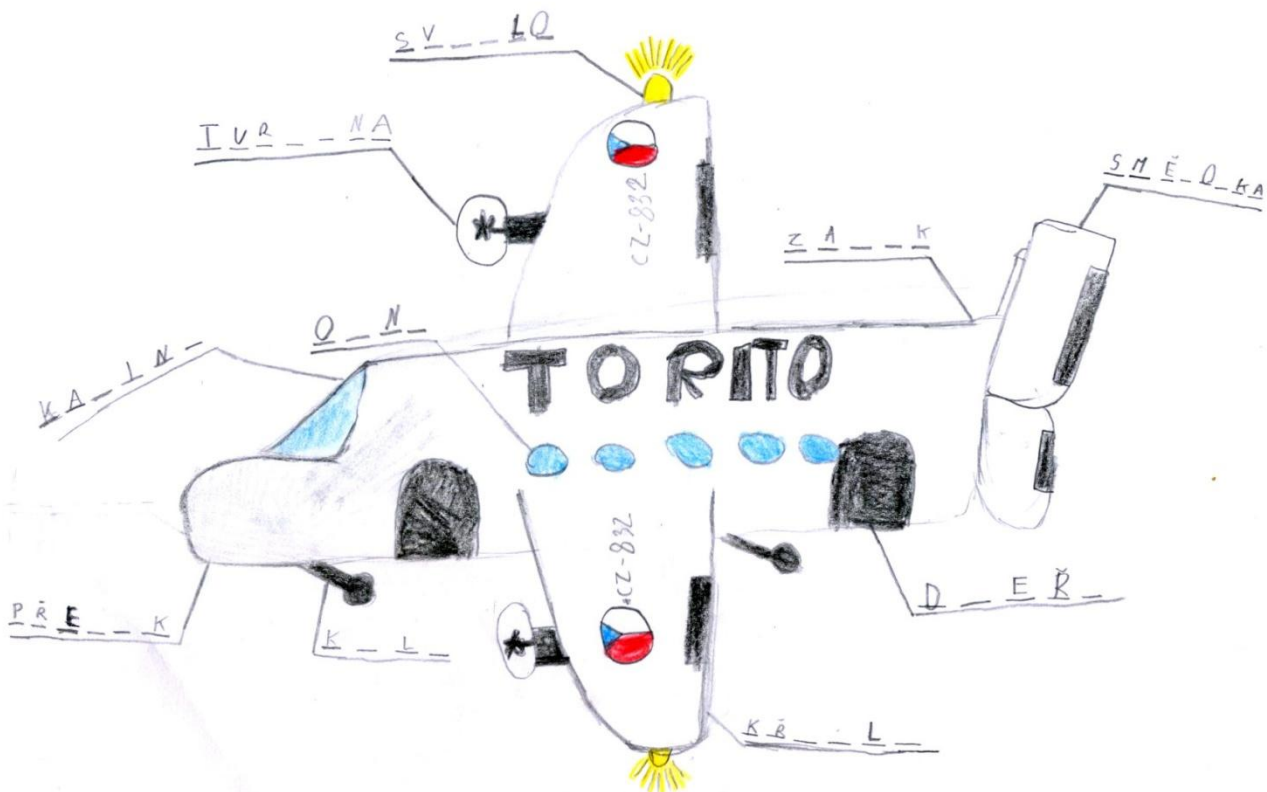
1.

3.

Ád'a

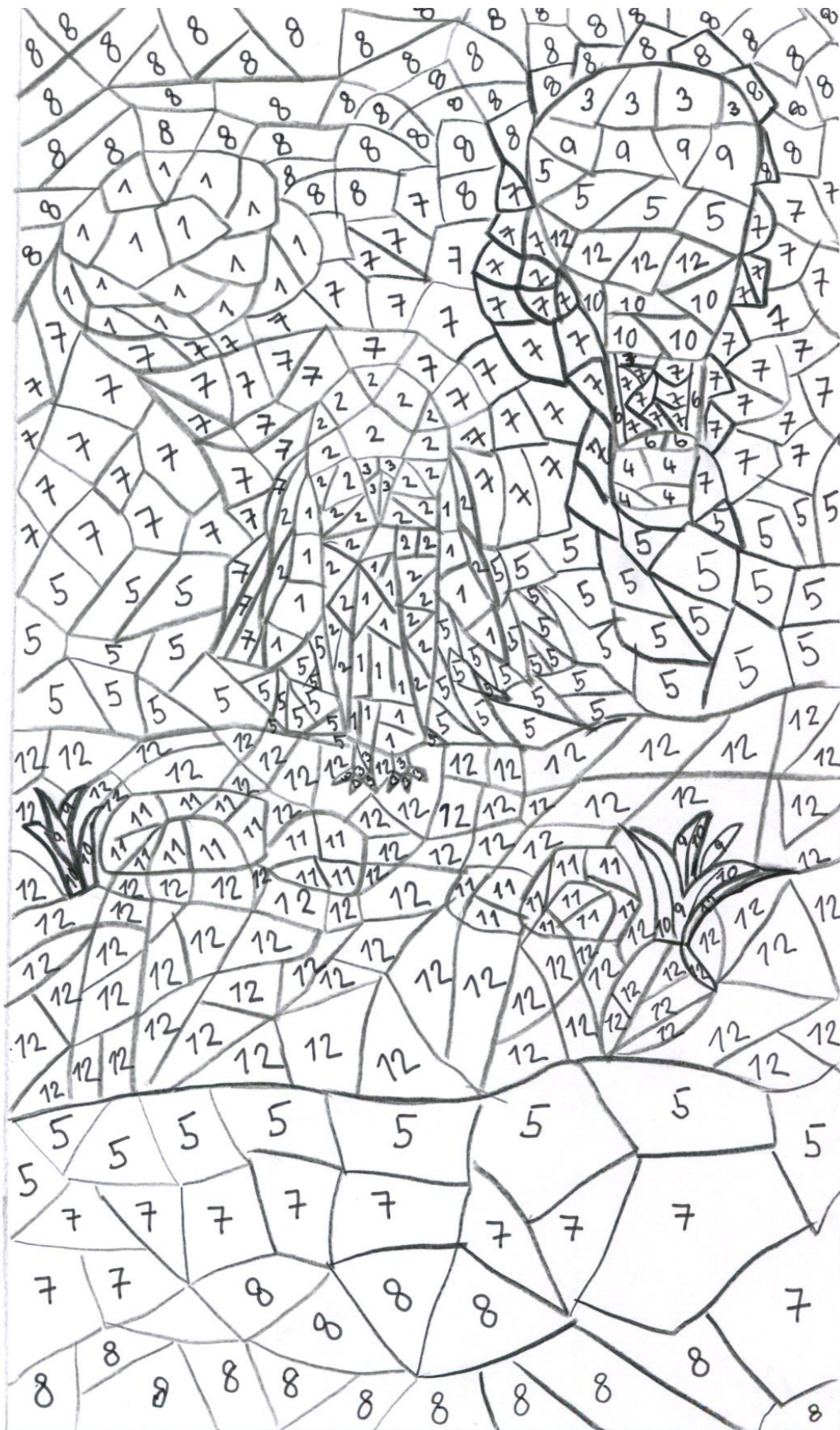

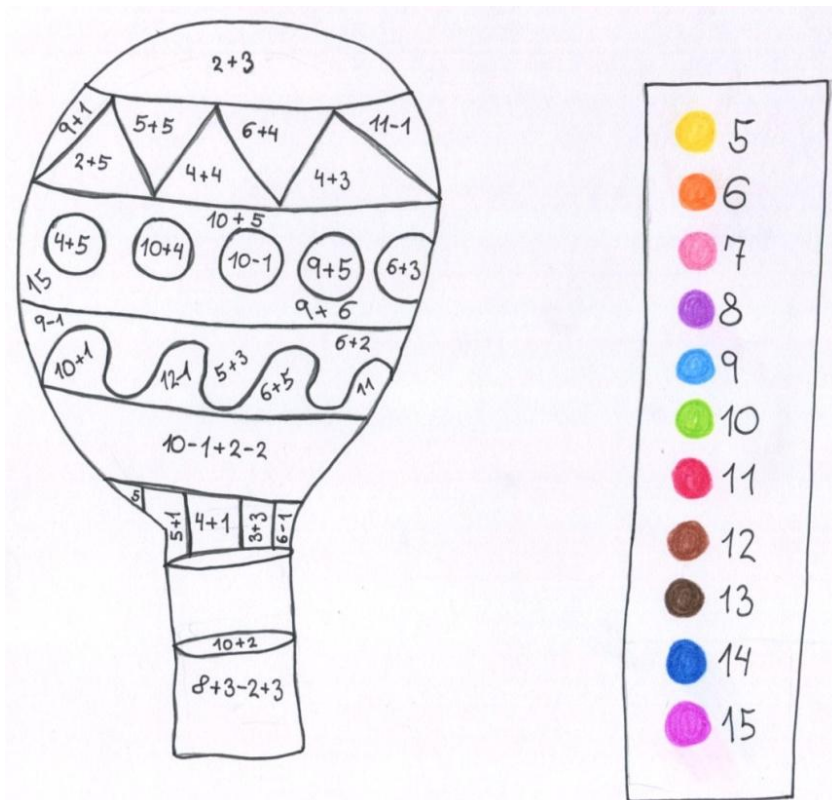
MGR

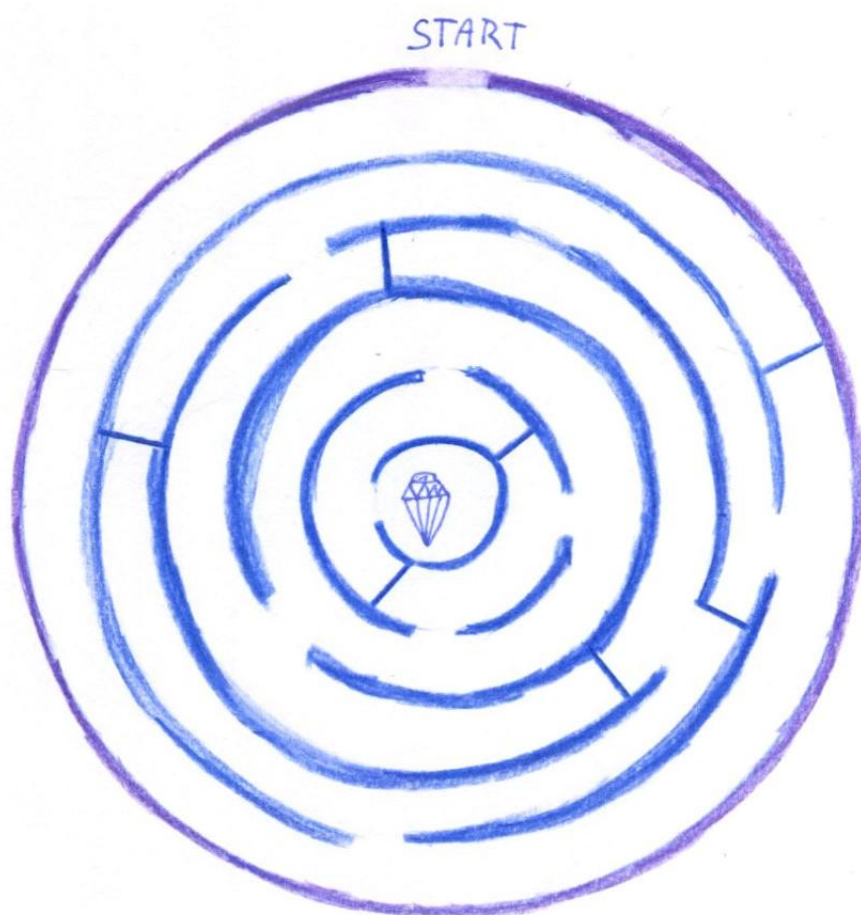
- 10
 2 ●
 3 ●
 4 ●
 5 ●
 6 ●
 7 ●
 8 ●
 9 ●
 10 ●
 11 ●
 12 ●

Ád'a a
 Emča

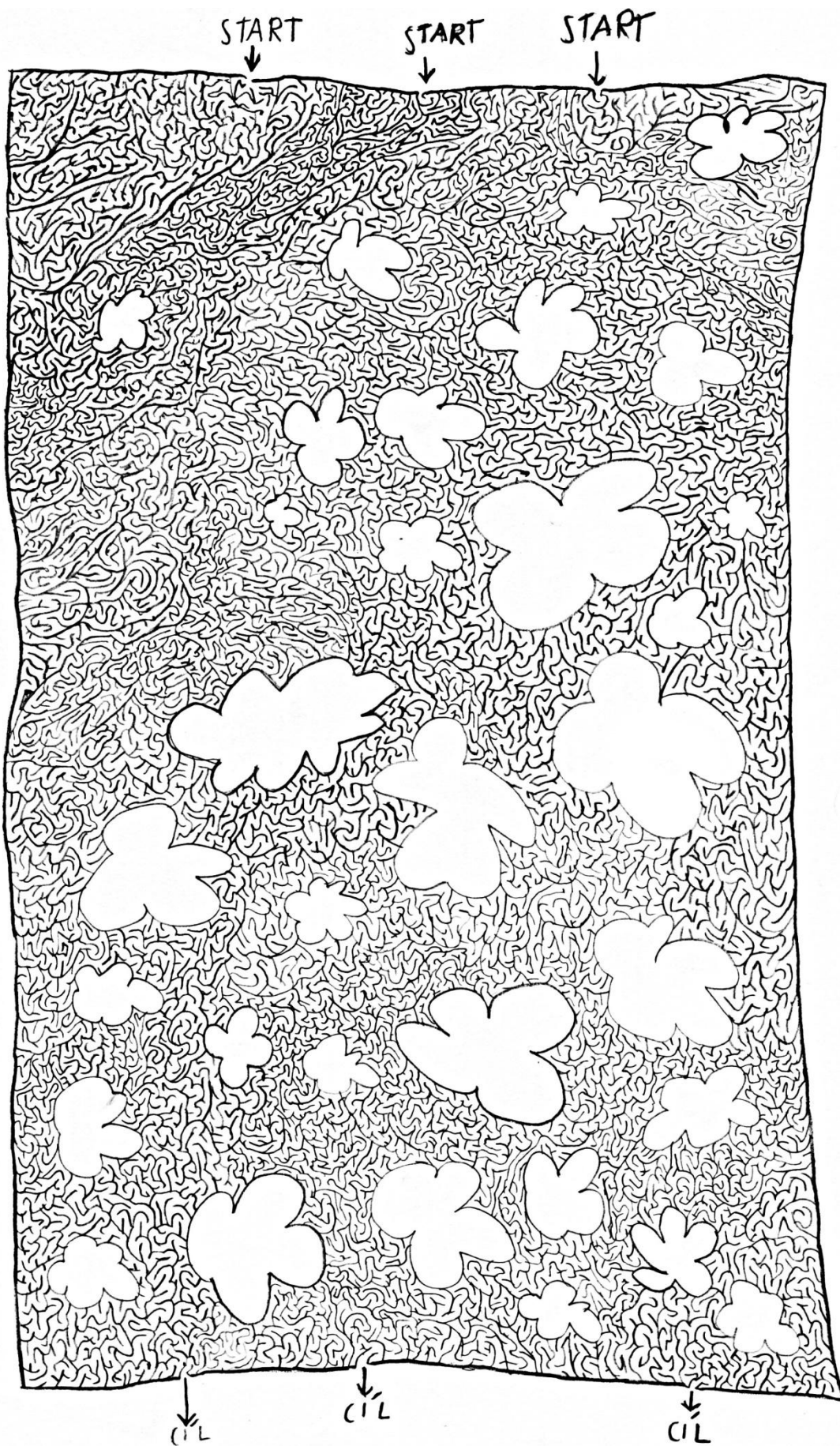

Emča

Sofi

Tipy na výlety po Praze a okolí

PARK MIRÁKULUM je zábavné rodinné centrum. Je zde spousta lanových atrakcí, bludišť a jiných zábavných prolézaček. Ideální jako dárek za vysvědčení. Park se nachází v Milovicích 45 minut od Prahy. Na své si zde přijdou jak děti, tak dospělí. Pro tatínky je zde například tankodrom a pro maminky spousta kaváren, občerstvení a hezkých posezení. Na druhé straně Milovic najdete bývalý vojenský prostor, na kterém byli vysazeni zubři a divocí koně. Rozhodně doporučuji si do Milovic udělat výlet. Více informací najdete na webových stránkách parku (www.mirakulum.cz).

ŠÁRKA, krásný kout přírody uprostřed Prahy. O tomhle místě většina Pražanů ví, ale jen málokdo zná vylidněné údolíčko Tichá Šárka, o kterém si většina lidí myslí, že patří do Šárky divoké, proto se o něm v běžné řeči nedozvíte. Celým údolím protéká stejnojmenný potok. Upozorňuji, že podle názvů se příliš řídit nedá. Katastrálně je na území Šárky ještě oblast Horní Š. a Dolní Š. Většina lidí této oblasti říká Divoká Šárka, někteří lidé zase Tichá Šárka, ale ani jedna ze skupin nemá pravdu. Ve skutečnosti se jedná o oblast Šárky Horní a Dolní. Proto i na internetu je těžké danou oblast dohledat, například: na dvou internetových serverech s mapami jsme našli velice odlišné údaje. Proto doporučuji zeptat se místních obyvatel, ale pozor na co se vlastně ptáte ☺.

Rajská Zahrada, toto místo na výlet moc není, spíše na procházku se psem či jen tak po obědě. Jedná se o nádherný park v centru Vinohrad, těsně u Riegerových sadů. To je také jeden z důvodů, proč je park tak krásný a hlavně prázdný! „Všichni jdou do přeplněných již zmiňovaných Riegerových sadů a malé branky si nikdo nevšimne.“ V parku najdete krásný výhled na celou Prahu, cukrárnu (kavárnu) s venkovním posezením a dětským hřištěm, rybník s vodními želvami, rybami a spoustou vodních živočichů, fotbalové hřiště, dětské prolézačky, různá přírodní zákoutí a spousty květinových záhonů a stromů. Veliká výhoda parku je, že se nachází ve svahu, tudíž je na něm spousta teras s lavičkami, nechybí samozřejmě boční cesty pro kočárky. Pokud se vám nebude chtít šlapat do kopce, můžete vyjít spodní brankou a pokračovat na Hlavní nebo Masarykovo nádraží, od kterého je park vzdálen cca 1 kilometr. Kousek je také zastávka tramvaje Husinecká.

OVOCNÝ KOKTEJL

Budete potřebovat na 500 ml koktejlu:

- mražené ovoce (asi 100 g)
- cukr (2 lžíce)
- mléko (100 ml)
- jogurt (2 lžíce)
- šlehač (tyčkový)
- nádoba (500 ml)

Do nádoby nasyp ovoce a potom dolij mlékem do dvou třetin. Potom přidej jogurt a cukr. Vyšlehej do řídka. Koktejl podávej studený.

Ja

BABIČČINY NADÝCHANÉ LÍVANCE

INGREDIENCE:

1. ½ l mléka
2. 1 hrnek hladké mouky
3. 1 hrnek polohrubé mouky
4. 2 vejce
5. 1 lžička kypřicího prášku
6. špetka soli
7. řepkový olej (může být i jiný, ale tento nepění při pečení)

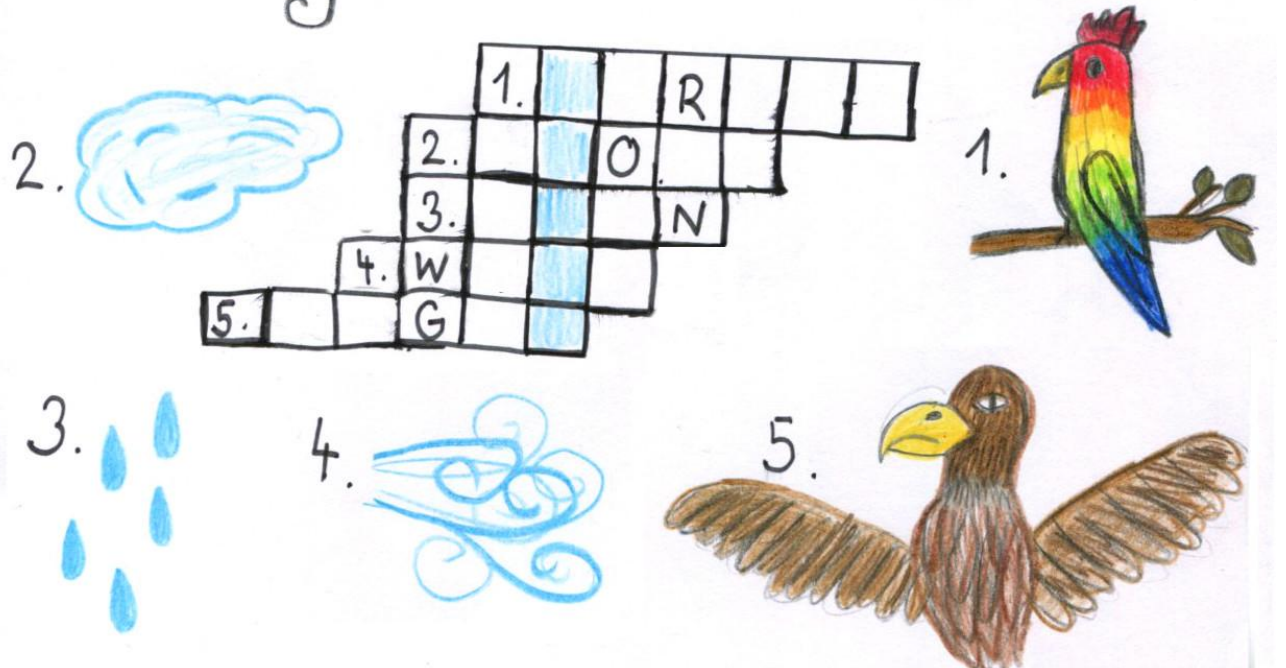
POSTUP:

- 1) Vezmeme si misku a v ní smícháme 1 hrnek hladké mouky, 1 hrnek polohrubé mouky, 1 lžičku kypřicího prášku a špetku soli.
- 2) V druhé misce si smícháme 2 vajíčka a ½ l mléka.
- 3) Do misky s moukou, solí a kypřicím práškem pomalu budeme přilévat mléko smíchané s vajíčky a při vlévání budeme pomalu a opatrně míchat, aby se nám neudělaly clucky.
- 4) Rozpálíme si pánev (poproste dospělého) a na ni dáme 280šilinku řepkového oleje a chvíli počkáme, než si olej sedne (rodiče či dospělí to poznají).
- 5) Vezmeme si naše udělané těsto a naběračkou uděláme na rozpálenou pánev větší bobečky.
- 6) Když je nahoře těsto suché, obrátíme a budeme pozorovat, než se upeče i z druhé strany.
- 7) Až se lívance upečou, tak si vezeme talířek a na něj naskládáme pár papírových utěrek, aby se nám přebytečný olej odsál.
- 8) Vezmeme si talířek a můžeme podávat. Na lívance si můžete dát cokoliv např. ovoce, kakao, pocukrovat atd. To je jen na vás. Přeji dobrou chuť.

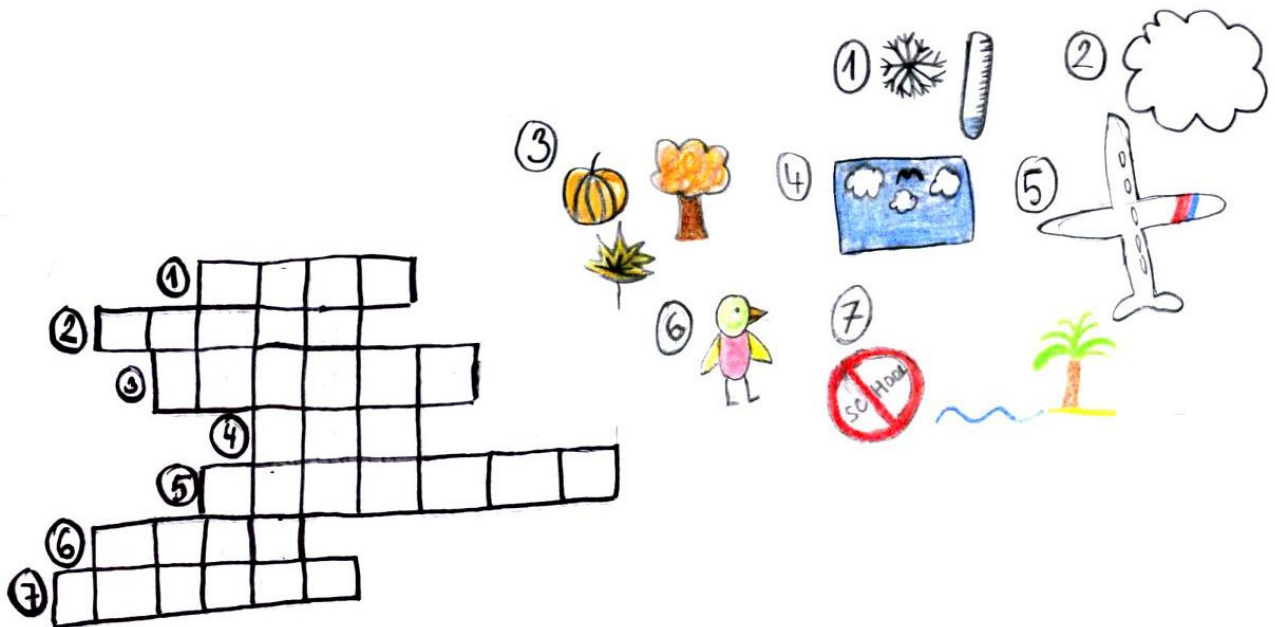

Tereza 6.A

Anglická křížovka

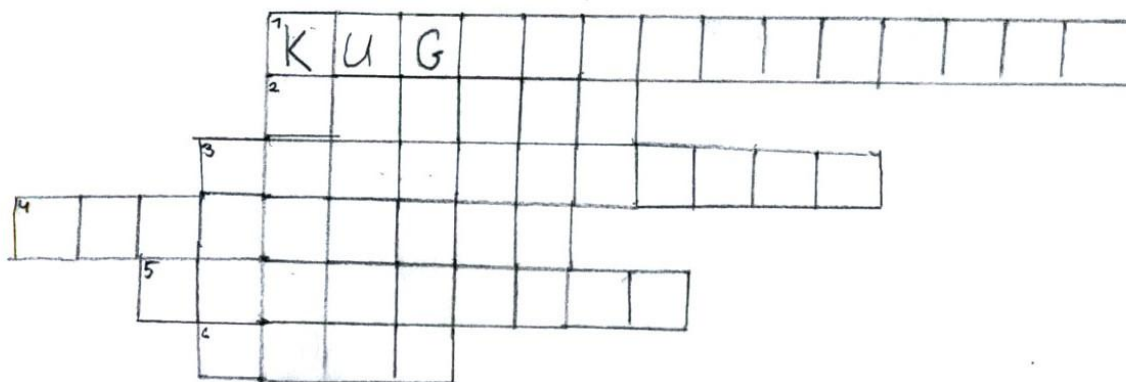

Áda, Emča, Sofi

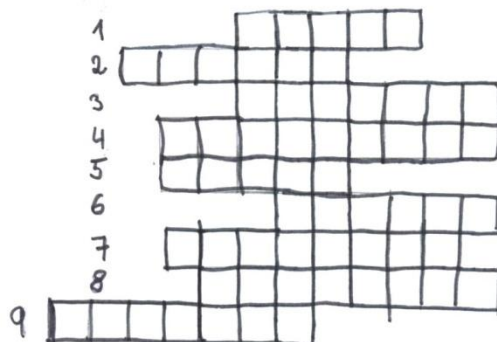
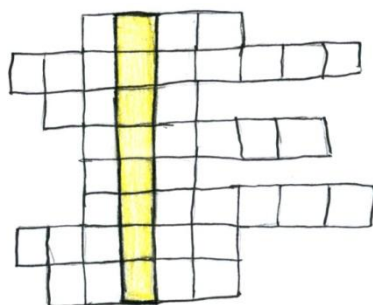

Kiki

Německé stránky

Denys, Marek

- 1 Přelož slovo jíst.
- 2 Peče to babička? (Buchta to není)
- 3 Přelož slovo hrát.
- 4 Za čtvrté místo dostáváme jakou medaili? (podstatné jméno)
- 5 Léta na tom čarodějnice?
- 6 První den v týdnu?
- 7 Čím se píše na počítači?
- 8 Léčí zvířata?
- 9 Dává maso na prodej?

Saša, Jáchym 5.A

Georgi, Vojtěch 6.B

- písmeno ch se píše CH
- křížovku řeš ve směrech $\longleftrightarrow$ $\updownarrow$

S G E S C H E N K S H M
 T B E E S T Z U G U E
 R A S T A D T R O J A N E
 A D B U S I N I O H D R
 B L E T N A M E J O N K S
 E C D G N I R T O E K D
 N U I N S E L D A K A Y
 B U B A H N T Ü R A N T D
 A T S F L A U S T O A Z N
 N S S C H U L E S K E H
 H U T R K A U F H A U S

Auto	See
Zug	Fluss
Bus	Insel
U-Bahn	Stadt
Straßenbahn	Meer
Handy	Tür
Krankenhaus	Mantel
Ring	Hund
Schule	Katze
Ei	Ja-ja
Fest	Geschenk
Bad	CD
Hut	Kaufhaus

_____?

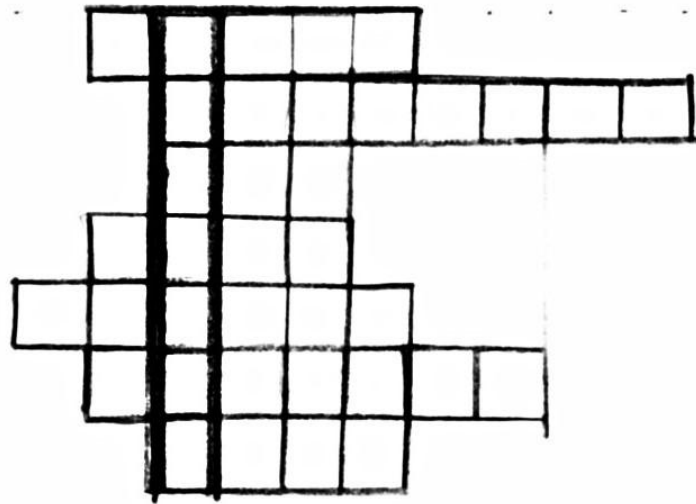
- Při zapisování taženky procházej zbylým písmenem zleva do prava, odghara dolů

Kuba 9.A

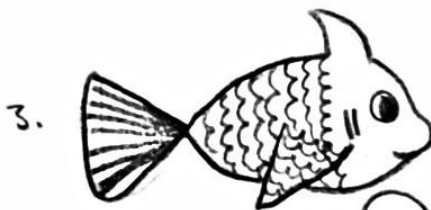
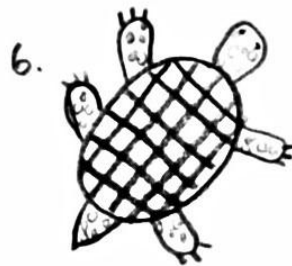
DEN RICHARD
 EISENHAU
 BRUNDEL
 SCHWEIS
 ORLEANS
 HÖRER
 LIEFERUNG

CRUCIGRAMA:

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.

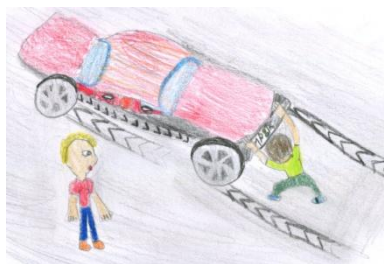

pes - perro
 kočka - gato
 želva - tortuga
 had - serpente
 ryba - pez
 králik - conejo
 lev - león

V T I P Y

Honí malý tygřík pána a jeho maminka tygřice na něj volá: „Kolikrát ti mám říkat, že s jídlem se nehraje!!“

Zkoušky v autošколе:

Učitel se ptá žáka: „Co byste udělal,

kdybyste po ujetí několika kilometrů autem zjistil, že klíče od něho jste si zapomenul v garáži?“

„Prudce bych zabrzdil a vylezl z auta podívat se na toho troubu, co mě tlačí.“

Cestující si stěžuje letušce:

„Mně se zdá, že letíme moc nízko.“

„Nebojte se, pane, to se vám jen zdá.“

„Ale já si stejně myslím, že opravdu letíme MOC nízko.“

„Nemáte se čeho bát, pane, vše je v naprostém pořádku.“

„No, tak tedy dobře, ale ať na mě ta ryba přestane civět.“

Pán se v cestovní kanceláři ptá na levnou dovolenou v zahraničí:

„Ano, mám tady ještě jednu - cesta okolo světa.“

„Okolo světa?“

„Ano. Pěšky.“

Přijde kapitán Titaniku k námořníkům a říká jim:

„Mám pro vás dvě zprávy, jednu špatnou a druhou dobrou. Kterou chcete slyšet jako první?“

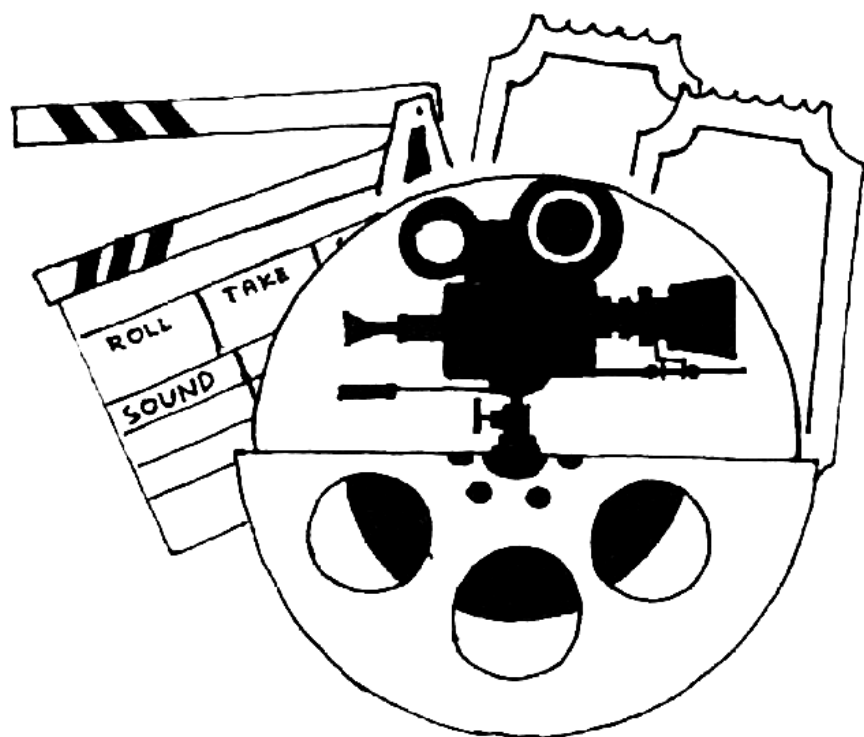
„Tu dobrou.“

„Dostaneme 11 Oskarů!“

Vtipy vybrala Zoi, ilustrovala Any a Máša 5.A

FILMOVÝ FESTIVAL

17/6 - 18/6 12019
9. TŘÍDY
ZŠ A MŠ A.ČERMÁKA
PRAHA 6